

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť PharmDr. Ľubomíra Zorgovského - Lekáreň Melissa, L., zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., Lj., ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 415/2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PharmDr. Ľubomíra Zorgovského - Lekáreň Melissa o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. februára 2004 doručené podanie PharmDr. Ľubomíra Zorgovského - Lekáreň Melissa, L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. O., L., ktorým namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu v Leviciach (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 415/2002.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

„Návrhom zo dňa 9. 12. 2002 som sa domáhal, aby Okresný súd v Leviciach na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu (...) nariadil výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky (...) z účtu (...) povinnej (...). Súd o návrhu rozhodol dňa 1. 10. 2003 uznesením č. k. 23 Et 415/02-19 tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovel. (...)

Okresný súd v Leviciach uznesením č. k. 23 Et 415/2002-21 zo dňa 30. 10. 2003 podľa § 268 ods. 1 písm. h) OSP vyhlásil súdny výkon rozhodnutia za neprípustný z dôvodu, že v zmysle § 12 ods. 2 a ods. 6 zák. č. 21/2002 je povinný klientom Štátnej pokladnice a prostriedky na jeho účte nepodliehajú výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu (...) a zároveň podľa § 266 ods. 2 OSP odložil uskutočnenie výkonu rozhodnutia. (...) Uznesenie mi doručil dňa 4. 11. 2003. (...)

V zákonnej lehote (...) som podal proti uzneseniu odvolanie. (...)

Vo veci sp. zn. 23 Et 409/2002 sa Okresný súd v Leviciach citovanými uzneseniami OSP neriadil.

Zákonnosť a dôvodnosť ďalšieho rozhodnutia je predmetom konania odvolacieho.“

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„Okresný súd v Leviciach svojím postupom porušil ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 6 ustanovenia šiestej časti prvej a tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku a základné práva občana garantované v siedmom oddieli Ústavy SR.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vydal „*tento nález*“:

Okresný súd v Leviciach svojím postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 23 Et 415/2002 porušil základné práva sťažovateľa deklarované v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu v Leviciach, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 23 Et 415/2002 ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 70.000,- Sk, ktoré je povinný uhradiť Okresný súd v Leviciach sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Okresný súd v Leviciach je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy konania vo výške 9 320,- Sk na účet advokátky JUDr. J. O. v Slovenskej sporiteľni a. s., pobočka Levice, č. ú:..., do troch dní“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovených zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a základného práva na súdnu

ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity jeho právomoci zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd rozhoduje o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa, ak o ich ochrane nerozhoduje všeobecný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 23 Et 415/2002-19 z 1. októbra 2003 rozhodol vo veci výkonu rozhodnutia na uspokojenie pohľadávky oprávneného (sťažovateľa) na základe vykonateľného platobného rozkazu prikázaním pohľadávky z účtu povinného. Uznesením č. k. 23 Et 415/2002-21 z 30. októbra 2003 okresný súd odložil uskutočnenie výkonu rozhodnutia a súdny výkon rozhodnutia vyhlásil za neprípustný. Sťažovateľ podal okresnému súdu v zákonnej lehote odvolanie voči tomuto uzneseniu.

Ústavný súd zastáva názor, že vo veci sťažovateľa, pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, nie je daná jeho právomoc. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, o ochrane základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, rozhoduje na základe ním podaného odvolania odvolací súd (krajský súd).

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľa je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdí v sťažnosti, a či je potrebné zrušovať napadnuté uznesenie alebo rozhodnúť iným zákonom dovoľeným spôsobom.

Sťažovateľ tým, že podal odvolanie proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiaden ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, preto aplikujúc čl. 127 ods. 1 ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, pre nedostatok svojej právomoci už pri jej predbežnom prerokovaní.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Et 415/2002 tým, že po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. 23 Et 415/02-19 z 1. októbra 2003 nepostupoval v zmysle § 307 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 6 OSP, t. j. neoznámil nadobudnutie právoplatnosti uvedeného uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky príslušnému ústavu, ale „zostal vo veci nečinný“. Uznesením z 30. októbra 2003 okresný súd podľa § 268 ods. 1 písm. h) OSP vyhlásil súdny výkon rozhodnutia za neprípustný. V zákonnej lehote proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie.

V konaní, ktorého dĺžku označil sťažovateľ za neprimeranú, a preto porušujúcu jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ide o vec nariadenia súdneho výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky z účtu povinnej podľa § 303 a nasl. OSP.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom“.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že uznesenie o nariadení súdneho výkonu rozhodnutia č. k. 23 Et 415/02-19 z 1. októbra 2003 nadobudlo

právoplatnosť 28. októbra 2003. Od uvedeného okamihu do vydania rozhodnutia o odklade uskutočnenia výkonu rozhodnutia č. k. 23 Et 411/02-21 z 30. októbra 2003 uplynuli dva dni. Od vyhlásenia súdneho výkonu rozhodnutia za neprípustný a od rozhodnutia o odklade jeho uskutočnenia (30. októbra 2003) do podania sťažnosti ústavnému súdu (1. februára 2004) uplynula doba približne tri a pol mesiaca (v čase rozhodovania ústavného súdu približne päť mesiacov), pričom do tohto obdobia spadá aj obdobie, keď už vo veci koná, resp. konal odvolací súd, od ktorého rozhodnutia závisí ďalší postup v posudzovanom konaní. Okresný súd nebol pritom vo veci nečinný a zákonnosť uznesenia č. k. 23 Et 415/02-21 z 30. októbra 2003, ktoré je výsledkom jeho postupu, sa stala predmetom posúdenia v odvolacom konaní.

Za týchto okolností nemožno podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu v posudzovanom konaní (predovšetkým s prihliadnutím na dĺžku namietaného obdobia preťahov) považovať za taký postup, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné preťahy v konaní“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 197/03, I. ÚS 345/04, I. ÚS 38/04).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými preťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné preťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2004